

Huono hevoinen

Eteläisessä Hämeessä, liki Toukolan kylää, seisoi Jukolan talo, jota asusti seitsemän veljestä. Olivatpa he maatöissä kouransa känsistäneet ja kuloa polttaessaan monasti tukkansa tuikeasti pörröttäneet, mutta lukemisen ja laskemisen oppia eivät ehtineet milloinkaan saada.

Niin alkoi tuo askarten paljous veljiä kovin murehuttaa, ja virkipä silloin Juhani, heistä vanhin, sanoiksi kaikkein ajatukset.

Juhani: Veljet! Luontoni ei kestä kauemmin. Lähtekäämme markkinoille hankkimaan hevoista.

Tuomas: Oikein, veljeni Juhani! Markkinoille kuin noidannuoret halki yön. Päin kaupunkia, läpi kiljuvain susilaumain.

Niin kiirehtivät veljekset hankkimaan itselleen tuimaa vetopeliä. Lähtivät he ulos kodostaan, läpi viherjän apilaniitun, yli monipolvisen ojan, ja tulivatpa kohta raitille ja siitä jatkoivat markkinoille.

Markkinoilla sattui vastaan jaappanilainen, jolla oli oiva hevoinen, Valco nimeltään, yksisilmäinen tosin, mutta muuten virnapäinen ja työkyri elikko.

Juhani: Siinäpä hevoinen Jukolan taloon. Katsokaatten tuota silmän loimotusta, tuota erinomaista hohdetta. Kovin se minua houkuttaa.

Eero: Ymmärrys hoi!

Juhani: Hevoinen hoi! Otamehan miehukkaan askelen nyt.

Niin vaan kerran heilahti Jusin pussi ja jaappanilaisen hevoinen siirtyi Jukolan talon muonavahvuuteen. Mielivätpä veljekset sillä ryhtyä heiniä ajamaan takaniitulta, mutta perin vaivalloiseksi osoittautui hevoinen aisoihinpanenta. Vaikka veljekset kuinka ähelsivät ja tempoilivat, tempoilipa hevoinen kahta tuiskeammin, eikä taipunut reen eteen.

Simeoni: Jospa nälkä näiverittää elikkoparan sisuskaluja. Koettakaamme sitä kauroilla lauh-

duttaa.

Juhani: Oikein harkittu!

Seisoivat he pian Valconsa edessä suuret kauratuppaat sylksinään, joka mies. Otus hamusi kaurat huikeaan hammastarhaansa, mutta aisoihin sitä ei saatu vielä kukaan suostumaan.

Juhani: Tämä on hirmuista!

Aapo: Totisesti hirmuista. Luja käytös häntä kohtaan on luullakseni paras. Timo, tuoppas vit-
sa.

Eero: Sillä lailla veljeni, sillä lailla! Lyö sitä oikein, lyö ja syötä kuin visakalloista sonnina, niin saatpa sen lähtemään matkaansa, ilman rekeä tosin, mutta matkaansa kumminkin. Palaapa mieleeni se, mitä muuan meistä veljistä, tosin matalampi muita, taannoin haastoi markkinoilla, yritti naatika ymmärrystä kyssellä, vaan jäipä hän pahan keran alakynteen.

Tuomas: Hän veistelee taas.

Juhani: Sinä räökkä, sinä napataatta!

Niin hän lausui, iskipä poikaan kiinteillä kourillaan, ja kohta oli koko veljeslauma yhdessä tappeluksen mylläkässä Jukolan mättäällä pihamaalla. Vanha Valco seurasi tovin tuota hirmuista miesten otteloa, seurasi ainoalla silmällään, rohmusi persoon turpaansa viimeiset kauranrippeet, ja lähti sitten löntystämään kohden männistöä, kadotakseen viimein utuisen metsän viileään syliin.